

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: VESTENVINDEN.

Citation: Aakjær, Jeppe: "VESTENVINDEN.", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1908-1918. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 127. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer02val-shoot-workid78257/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Digte 1908-1918. - 1918

VESTENVINDEN.

O, Vestenvind, min Barndoms Vind,
 du har endnu det samme Sind
 i Alvor som i Spøg,
 det samme lystige Tagfat,
 det samme Søs om Møllehat
 og Kirketaarnets Fløj,
 det samme stærke Orgelbrus
 fra Glanhuisskar og Lyngtørvshus,
 som da jeg frøs
 som Vogterknøs
 i Kjæmpehøjens Sus.

O, Vestenvind, o, kaade Vind,
 som kom ad Hjemmets Gaardsled ind
 paa egen høje Hest,
 strøg bort vor Lades Lyngkalet
 og greb den bredt i Tagets Tot
 hvor Grebet faldt dig bedst,
 — hvor rasled det med Tag og Rør
 forbi den lave Forstuder,
 mens Får løb til:
 Gud fri os vel!
 Fik Laden nu sin Rest!

O, Vestenvind, o, barske Vind,
 hvor slog du tit min Barnekind
 og rusked mig mit Haar,
 naar Får han stod der lav og vred,
 mens Møntørvsklumpen sejled ned
 fra Toppen af hans Gaard!
 For hvert et Rusk i Aas og Tag
 vi frygted Fald og Dømedag.
 Men Huset holdt
 med Rim og Boldt.
 Du havde tabt dit Slag!

Saa for du ud paa brede Kjær
 og muntrede den Storkæhær
 som øved sig til Træk.
 Du drejed Viben som en Ten,
 mens Hjejlen stod paa lave Ben
 og trykked sig ved Bæk.
 Og hver en gammel Kaalgaardpil,
 den hvined op som Sav for Fil,
 dens Blæde fløj
 med Raslestøj
 midt ind i Stormens Ril.

En Mølle staar paa Bakken fjern
 med sløve Sten og ormædt Kværn
 dybt i sin Spaantags-Krop,
 dens Sejl gaar sløvt og slapt omkring,
 men faar du ved dens Ving-Sving,
 flux gaar det i Galop!
 Og Møllehatten staar paa Sned,
 og det gjør Møllersvendens med!
 da faar det Art,
 naar du gir Fart
 til Døgnets træge Fjed!

O, Vestenvind, o, stride Vind,
 hvis Regn drev Blodet til vor Kind
 og Kaiken af vor Væg,
 du mejsled Jydens skarpe Træk,
 alt blødt og vegt det sleb du væk,
 og strøg ham stridt hans Skjæg, —
 hans Blik du gjorde langt og frit,
 skabt til at spejde milevidt
 med vaagen Magt
 til at gi' Agt
 fra stormrørt Hav og Klit.

O, Vestenvind, vor Stammes Vind,
 du gaar som Dønning i vort Sind
 med Hav og Bølgeslag;
 vi gaar med dig fra Bryn til Hæl,
 i Sang, i Sorg, i Syn, i Sjæl
 indtil vor Dødedag!

Vor Tro, vor Trang er Del af dig,
vort Væsens Hang randt helt af dig,
vor Ynglings Trods,
naar han skal slaas,
vor Oldings Tungsindsdrag.

O, Vestenvind, o, karske Vind,
stryg du kun frit paa Agren ind
og blæs paa mig og mit!
Vor Avl du lidet fjerner af;
hvad der skal komme Kjærner af
maa ogsaa ruskes lidt:
du sætter Orgeltonen til
vor gyldne Havres Harpespil.
Det Brød, hvis Saft
du gir din Kraft,
med Tak vi tage vil.

O, Vestenvind, — du stærke Vind,
som suste til vor Vugge ind
med Pust paa Øjets Laag,
skrid bygeklædt fra Hav til Hav
og syng en Salme ved vor Grav
af Stormens Salmebog!
Tugt mildt men fast din Stammes Børn
at de des mer kan staa for Tørn
og ligne dig
og slaa sig Vej
selv gjennem striden Tjørn!

³⁴/4 1916.